

Maření řádného průběhu odvolacího řízení

Maří-li odvolatelé řádný průběh odvolacího řízení tím, že odvolání neodůvodní, lze takový postup - vzniknou-li v jeho důsledku ostatním účastníkům zvýšené náklady (např. tím, že odvolací argumenty přednesou odvolatelé ústně až u odvolacího jednání, které bude následně odročeno proto, aby druhá strana sporu měla možnost na odvolací námitky v přiměřeném časovém rámci reagovat) - postihnout rozhodnutím ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř.

Maří-li odvolatelé řádný průběh odvolacího řízení tím, že odvolání neodůvodní, lze takový postup - vzniknou-li v jeho důsledku ostatním účastníkům zvýšené náklady (např. tím, že odvolací argumenty přednesou odvolatelé ústně až u odvolacího jednání, které bude následně odročeno proto, aby druhá strana sporu měla možnost na odvolací námitky v přiměřeném časovém rámci reagovat) - postihnout rozhodnutím ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.7.2000, sp.zn. 20 Cdo 1773/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o zaplacení částky 147.956,-Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 7 C 186/93, o dovolání žalovaných proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 30. listopadu 1999, č.j. 40 Co 576/98-148, tak, že usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 30. listopadu 1999, č.j. 40 Co 576/98-148, se zrušuje a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Šumperku rozsudkem ze dne 16. října 1997, č.j. 7 C 186/93-134, uložil žalovaným společně a nerozdílně zaplatit žalobcům částku 112.206,-Kč s příslušenstvím (bod I. výroku), zamítl žalobu co do částky 48.183,-Kč s příslušenstvím (bod II. výroku) a zavázal žalované společně a nerozdílně zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 4.978,-Kč (bod III. výroku).

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci pak ve výroku označeným usnesením zastavil - odkazuje na ustanovení § 43 odst. 2, § 205, § 209 a § 211 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) - řízení o odvolání žalovaných proto, že odvolání nevyhovuje náležitostem uvedeným v ustanovení § 205 o. s. ř. co do rozsahu, v jakém žalovaní rozsudek soudu prvního stupně napadají. Žalovaní sice uvedli, že odvolání směřuje toliko do odstavce I. výroku rozsudku okresního soudu (a v důsledku toho také do výroku o nákladech řízení), avšak předmětem sporu bylo dělitelné plnění (jistina s úroky z prodlení); vzhledem k tomu, že odvolání postrádá odůvodnění, z něj proto nelze ani výkladem dovodit, zda žalovaní mínili napadnout výrok rozsudku v části jistiny nebo jejího příslušenství, případně zda smyslem odvolání bylo napadnout pouze výrok o nákladech řízení. Žalovaní, kteří byli v průběhu řízení okresním soudem o této vadě bránící věcnému vyřízení odvolání poučeni (dle § 43 a § 205 o. s. ř.), na výzvu soudu nereagovali a v odvolacím řízení není možné pro tento nedostatek pokračovat.

Žalovaní (zastoupení advokátkou) podali proti usnesení odvolacího soudu včas dovolání, jehož přípustnost opírají o ustanovení § 238a odst. 1 písm. f/ o. s. ř., namítajíce, že odvolání neobsahuje toliko odůvodnění, jehož absence však nemůže být důvodem pro to, aby nebylo zahájeno odvolací řízení. Potud dovolatelé odkazují též na rozsudek bývalého Nejvyššího soudu SSR, sp. zn. 1 Cz 138/79, uveřejněný ve Sborníku IV. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1986, str. 763 a zejména na závěry formulované v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. října 1998, sp. zn. 21 Cdo 60/98, uveřejněném pod číslem 36/1999 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 36/1999“). Proto dovolatelé žádají, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné podle § 238a odst. 1 písm. f/ o. s. ř. a je i důvodné.

Dovolatelé, ač zastoupení advokátkou, výslovně nezmiňují žádný z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v ustanovení § 241 odst. 3 o. s. ř., po obsahové stránce však dovolací argumenty vystihují dovolací důvod dle § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř., jímž lze odvolacímu soudu vytýkat, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (zde, že není správný závěr, že odvolání nebylo projednatelné).

Ze spisu se podává, že žalovaní v odvolání (č.l. 139-140) označili soud, kterému je určeno, účastníky řízení a věc, které se týká a odvolání je též podepsáno a datováno. Dále je v odvolání uvedeno, že se podává proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 16. října 1997, č.j. 7 C 186/93-134, kterým „se ukládá žalovaným zaplatit žalobcům částku ve výši 112.206,-Kč“, a že odůvodnění odvolání zašlou dovolatelé dodatečně ve lhůtě třiceti dnů.

Usnesením ze dne 14. dubna 1998, č.j. 7 C 186/93-143, doručeným zástupkyni dovolatelů dne 27. dubna 1998 (srov. doručenkou u č.l. 143 p.v.) soud prvního stupně žalované vyzval, aby odvolání do deseti dnů od doručení usnesení doplnili tím, že uvedou, proti kterým výrokům rozsudku odvolání směřuje a v čem je spatřována nesprávnost těchto výroků nebo postupu soudu a jakého rozhodnutí se odvoláním domáhají, a aby případně uvedli nové skutečnosti a navrhl nové důkazy; poučil je dále, že jinak bude odvolací řízení zastaveno. Přípisem ze dne 3. listopadu 1999 (č.l. 146), doručeným zástupkyni dovolatelů dne 5. listopadu 1999 (srov. doručenkou u č.l. 146 p.v.) pak odvolací soud toto doplnění odvolání urgoval.

Podle ustanovení § 205 odst. 1 o. s. ř. v odvolání má být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu, a čeho se odvolatel domáhá.

Podle ustanovení § 209 o. s. ř. předseda senátu soudu prvního stupně dbá o odstranění vad odvolání. Nezdaří-li se mu vadu odstranit, nebo má-li za to, že odvolání je podáno opožděně nebo tím, kdo k němu není oprávněn, nebo že není přípustné, předloží věc po uplynutí odvolací lhůty se zprávou o tom odvolacímu soudu.

Podle ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. není-li přes výzvu předsedy senátu podání opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení zastaví. O těchto následcích musí být účastník poučen.

Podle ustanovení § 211 o. s. ř. pro řízení u odvolacího soudu platí přiměřeně ustanovení o řízení před soudem prvního stupně, pokud není stanoveno něco jiného.

Náležitost odvolání spočívající v tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, se neomezuje vždy jen na individualizaci napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně datem jeho vydání (vyhlášení) a jednacím číslem, popřípadě spisovou značkou. Obsahuje-li rozhodnutí soudu prvního stupně více výroků, které jsou ve smyslu § 206 odst. 2 o. s. ř. způsobilé samostatně nabýt právní moci, musí být v odvolání uvedeno, proti kterým z nich směřuje, tak, aby bylo zřejmé, které výroky jsou z přezkumné činnosti odvolacího soudu vyloučeny (srov. § 212 odst. 1 o. s. ř.). Jestliže soud rozhodl některým z výroků napadeného rozhodnutí o dělitelném plnění (zpravidla o zaplacení peněžité částky), pak musí z odvolání též vyplývat, v jaké části je tento výrok napaden (tzv. kvantitativní stránka odvolání); odvoláním účastníka směřujícím jen proti části výroku o dělitelném plnění totiž může dojít k tzv. rozštěpení původně jednotného práva, o němž bylo rozhodnuto jedním výrokem, na dvě práva se samostatným skutkovým základem ve smyslu § 206 odst. 2 o. s. ř. (srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 1998, ap. zn. 20 Cdo 887/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 1999, pod číslem 127). Potud jsou tedy obecné úvahy dovolatelů nepřesné (závěry odvolacího soudu o povaze dělitelného plnění nezpochybnují). Nejvyšší soud nicméně již v rozsudku ze dne 30. ledna 1997, sp. zn. 2 Cdon 308/96, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 1997, pod číslem 91 (na nějž v podrobnostech odkazuje) formuloval a odůvodnil závěr podle kterého pro vady odvolání, na které soud odvolatele v intencích § 43 o. s. ř. neupozornil nebo pro které mu nepodal konkrétní poučení o způsobu jejich odstranění, odvolací řízení zastavit nelze; přitom musí jít o takové vady, jejichž neodstranění brání v pokračování odvolacího řízení (srov. R 36/1999).

Jestliže odvolací soud sám vyšel z toho, že odvolání žalobců směřuje proti bodu I. výroku rozsudku soudu prvního stupně (ovšem s tím, že není známo v jakém rozsahu je dělitelné plnění tímto výrokem žalobcům přisouzené odvoláním zpochybněno), pak je jeho právní posouzení věci nesprávné již proto, že zastavení řízení nepředcházela výzva, jež by odvolatele k odstranění odvolacím soudem popsaného nedostatku odvolání vedla; usnesením ze dne 14. dubna 1998 byli totiž odvolatelé co do vymezení kvantitativní stránky odvolání vyzváni jen k tomu, aby uvedli, proti kterým výrokům odvolání směřuje, kterýžto požadavek měl odvolací soud dle své vlastní argumentace za splněný. Obsah odvolání pak nevzbuzuje pochybnosti ani v tom, že odvoláním je bod I. výroku rozsudku soudu prvního stupně napaden minimálně co do tam výslovně uvedené částky 112.206,-Kč; směřuje totiž (slovy odvolání) do rozsudku kterým „se ukládá žalovaným zaplatit žalobcům částku ve výši 112.206,-Kč“. V této části tudíž bylo lze mít odvolání - ve shodě s R 36/1999 - za projednatelné.

Úvahu odvolacího soudu, podle které nelze určit, zda smyslem dovolání nebylo napadnout toliko výrok o nákladech řízení (bod III. výroku rozsudku), je třeba odmítnout jako spekulativní; odvolací soud totiž předtím sám uvedl, že odvolání směřuje i proti výroku o nákladech řízení jen v důsledku odvolání do odstavce I. výroku rozsudku. Tím vyjádřil pouze skutečnost, že výrok o nákladech řízení má ve vztahu k výroku o věci samé povahu výroku závislého, ač sám nebyl odvoláním dotčen (srov. § 212 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Absence ostatních náležitostí odvolání, k jejichž odstranění soud prvního stupně odvolatele vyzval, pak ani podle odvolacího soudu samotného (správně) není důvodem pro zastavení odvolacího řízení (srov. opět R 36/1999). Maří-li však odvolatelé řádný průběh odvolacího řízení tím, že odvolání neodůvodní, lze takový postup - vzniknou-li v jeho důsledku ostatním účastníkům zvýšené náklady (např. tím, že odvolací argumenty přednesou odvolatelé ústně až u odvolacího jednání, které bude

následně odročeno proto, aby druhá strana sporu měla možnost na odvolací námitky v přiměřeném časovém rámci reagovat) - postihnout rozhodnutím ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř.

Na základě uvedeného lze uzavřít, že dovolací důvod dle § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. byl uplatněn právem. Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)